

УДК 343.131

РОЛЬ ПРОКУРОРА У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА ГРОМАДЯН НА ПРАВНИЧУ ДОПОМОГУ

Валерій ШАПОВАЛ,

кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри теорії, історії держави та права
факультету права, гуманітарних і соціальних наук
Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського

АНОТАЦІЯ

Розглянуто окремі організаційні та правові питання представництва прокурором інтересів громадян в організаційній і процесуальній діяльності під час реалізації ними свого конституційного права на правничу допомогу в органах держави, у суді. Висвітлено проблеми, що виникають під час реалізації прокурором повноважень щодо представництва законних інтересів громадян у суді у випадках, передбачених законом.

Ключові слова: Конституція України, прокуратура, прокурор, представництво інтересів громадян, право на правничу допомогу.

THE ROLE OF THE PROSECUTOR IN ENSURING THE CONSTITUTIONAL RIGHT OF CITIZENS TO LEGAL ASSISTANCE

Valerii SHAPOVAL,

Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor,
Head of Department of Theory, History of State and Law, Faculty of Law, Humanity and Social Sciences
Kremenchuk Mykhailo Ostrohradskyi National University

SUMMARY

We consider some organizational and legal issues of representation Prosecutor interests in organizational and procedural activities in the realization of their constitutional right to legal assistance in the organs of the State in court. The problems that arise during implementation powers to the prosecutor offices legitimate interests in court in cases provided by law.

Key words: Constitution of Ukraine, Prosecutor's Office, prosecutor, representation of citizens, right to legal assistance.

Постановка проблеми. Зміст і спрямованість правосуддя в демократичній правовій державі впливають з її головного обов'язку – забезпечення прав і свобод громадянина, що закріплено ст. 3 Конституції України.

Водночас громадянин повинен мати право вибору способу захисту своїх прав і законних інтересів. У такому сенсі не є винятком і можливість захищати свої права через звернення по захист до прокуратури.

Стан дослідження. Варто зауважити, що розвитку інституту представництва прокурором інтересів громадян присвячені праці Є.Ю. Бова, Є.М. Блажівського, М.М. Руденка, М.В. Руденка, М.І. Мичка, М.М. Говорухи, Л.М. Давиденка, В.В. Долежана, І.Є. Марочкіна, М.В. Косюти, Є.А. Суботіна, Р.О. Стефанчука, Ю.Т. Шрамко та інших вчених. Однак інститут представництва інтересів прокурора під час реалізації громадянами права на правову допомогу залишається, на наш погляд, малодослідженим.

Метою і завданням статті є дослідження ролі прокурора і прокуратури України загалом щодо забезпечення конституційного права громадян на правничу допомогу, з огляду на їхні завдання та повноваження, передбачені Законом України «Про прокуратуру».

Виклад основного матеріалу. 14 жовтня 2014 р. Верховна Рада України серед низки законопроектів, покликаних сприяти боротьбі з корупцією, ухвалила в другому читанні і загалом Закон України «Про прокуратуру» (далі – Закон) [1]. Редакція Закону є абсолютно новою. Відповідно до ст. 1 Закону, прокуратура України становить єдину систему, яка передбаченим Законом порядком здійснює встановлені

Конституцією України функції для захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства і держави.

Головною новацією є відсутність у прокуратури повноважень щодо нагляду за дотриманням і застосуванням законів. Інакше кажучи, з набранням чинності Закону прокурори вже не будуть проводити перевірки порядком так званого загального нагляду, що давало їм можливість здійснювати перевірки в органах державної влади, місцевому самоврядуванню, на всіх без винятку підприємствах, в установах, організаціях, незалежно від форми власності тощо. Зазначене – одне з найважливіших позитивних нововведень, оскільки органи прокуратури будуть позбавлені важелів тиску на бізнес – як малий, так і великий. Отже, відсутність «загального нагляду» має значно зменшити обсяги корупції в лавах працівників прокуратури [2].

Не зважаючи на численні нарікання на те, що відтепер громадяни України ніби-то будуть позбавлені права звертатися до органів прокуратури щодо захисту своїх порушених прав і свобод, звертаємо увагу на те, що, **по-перше**, наразі в Україні існує низка державних органів, які відповідно до законів «Про Кабінет міністрів України» та «Про центральні органи виконавчої влади» уповноважені здійснювати державний нагляд (контроль) у відповідній сфері (наприклад, п. 2 ч. 1 ст. 17 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади»).

По-друге, ст. 59 Конституції України кожному гарантує право на професійну правничу допомогу.

По-третє, відповідно до приписів ст. 55 Конституції України, права і свободи людини та громадянина захища-

ються судом (ч. 1). Водночас кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб (ч. 2).

По-четверте, якщо порушуються права неповнолітніх, недієздатних або обмежено дієздатних, відповідно до приписів, передбачених ч. 2 і ч. 4 ст. 23 нового Закону «Про прокуратуру», прокурор може як за власною ініціативою, так і за зверненням «небайдужих» громадян представляти інтереси таких осіб у суді.

Згідно зі ст. 2 Кримінального процесуального кодексу [3], завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства і держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду з тим, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності, зважаючи на міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу, і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура. Згідно з ч. 1 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства [4], завданням адміністративного судочинства є «захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень із боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на підставі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень».

Відповідно до ст. 1 Цивільного процесуального кодексу [5], завданнями цивільного судочинства є справедливий, неупереджений і своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ з метою захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави.

Цивільне процесуальне законодавство й юридична наука тривалий час розглядали інститут участі прокурора в цивільному судочинстві як найважливіший елемент цивільного процесу й як гарантію законності судової діяльності.

Ст. 121 Цивільного процесуального кодексу (далі – ЦПК) детально визначала завдання та форми участі суб'єктів цивільного процесу і, по суті, виходила з єдності завдань і форм такої участі. Новеллою нового ЦПК є закріплення інституту представництва прокурора в Цивільному процесуальному кодексі України від 18 березня 2004 р. Згідно з ч. 2 ст. 45 ЦПК, прокурор здійснює в суді представництво інтересів громадянина або держави встановленим ЦПК та іншими законами порядком і може здійснювати представництво на будь-якій стадії цивільного процесу.

Отже, у теорії цивільного процесу з'явилося нове родове поняття (нова регламентація) – **«представництво прокурора»**, що, на наш погляд, є невід'ємним елементом у забезпеченні права на правничу допомогу.

Прокурор здійснює представництво інтересів громадянина або держави в суді виключно після підтвердження судом підстав для представництва (ч. 2 п. 4 ст. 23 Закону України «Про прокуратуру»). Це одна з найважливіших гарантій захисту прав та свобод громадян і законних державних інтересів.

Крім того, юридичний інтерес прокурора до процесу завжди має державний характер. Натомість інтерес органів державної влади, місцевого самоврядування, фізичних і юридичних осіб, які зазначені із прокурором в одній статті ЦПК, зовсім інший. Він має переважно посадовий харак-

тер. Юридичний інтерес до процесу найчастіше визначається місцем таких органів у системі органів держави, вони беруть участь у справі через їх службову компетенцію.

Тому раніше ЦПК участь у процесі прокурора й органів державної влади, місцевого самоврядування, фізичних і юридичних осіб передбачав у різних нормах. Поєднання в одній статті участі в процесі прокурора й інших органів і осіб ускладнює застосування норм ЦПК у судовій і прокурорській практиці. Змінами, внесеними до Конституції України 2 червня 2016 р., р. VII «Прокуратура» виключено [6], однак варто підкреслити і те, що, покладаючи на органи прокуратури здійснення конституційної функції представництва інтересів громадянина і держави в суді у випадках, визначених законодавством (п. 3 ст. 131–1 Конституції України та ч. 2 ст. 23 Закону України «Про прокуратуру»), законодавець не розкрив нормативний зміст такої функції у ЦПК. Зокрема, не розкривається суть і завдання представництва, не визначені його приводи та підстави, непослідовно вирішені питання про форми представництва інтересів громадянина або держави в суді.

Отже, закріплення в Конституції України, Законі України «Про прокуратуру» та ЦПК 2004 р. функції представництва прокурором інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом, викликає величезний інтерес із боку науковців і практиків. Серед проблем представництва прокурором у суді інтересів громадянина або держави є такі, що мають, насамперед, процесуальний характер.

В юридичній літературі прокурорське представництво інтересів громадянина або держави в суді розглядається по-різному: одні автори визначають його як судово-процесуальне представництво; на наш погляд, варто також брати до уваги позицією інших вчених, з урахуванням конституційних змін, – як окремий вид представництва, передбачений п. 3 ст. 131–1 Конституції України; треті – як офіційне представництво конституційного рівня.

Варто зазначити, що саме Закон України «Про прокуратуру» (ст. 23) проголосив, що представництво прокурором інтересів громадянина або держави в суді полягає в здійсненні процесуальних та інших дій, спрямованих на захист інтересів громадянина або держави, у випадках та порядках, встановлених законом.

Отже, можна сказати, що прокурор здійснює представництво від імені держави, тобто прокурор як учасник процесу має особливий правовий і процесуальний статус. На відміну від Закону України «Про прокуратуру» 1991 р., який підкреслював, що прокурор, здійснюючи представництво від імені держави, самостійно визначає підстави для представництва в судах, форму його здійснення та може здійснювати його на будь-якій стадії судочинства передбаченим процесуальним законом порядком [7].

Передусім, прокурор сам вирішує, звертатися до суду чи ні. Тоді як представник діє в суді незалежно від свого розсуду, він уповноважений довіреністю (або законом) на виконання своїх функцій і в інтересах того, кого представляє. Усі види представництва в суді, які закріплені цивільно-процесуальним законодавством, передбачають обов'язкову наявність правових відносин між представником і особою, яку він представляє. Прокурор же діє від імені державного органу – прокуратури, на яку законодавством покладені такі повноваження, для підтвердження яких прокурору не потрібно надавати суду жодних документів, довіреностей, оскільки він виконує обов'язки, покладені на нього законом.

У ст. 131–1 Конституції України зазначено, що в Україні діє прокуратура [6]. Відповідно до ст. 1 Закону, прокуратура України становить єдину систему, яка передбаченим Законом порядком здійснює встановлені Конституцією

Україні функції з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства і держави [1].

Аналіз п. 9 р. XV «Перехідні положення» Конституції України дозволяє дійти висновку, що прокуратура України є організаційно самостійним державно-правовим інститутом влади, який не належить до жодної з її гілок. Представляючи в суді інтереси громадянина чи держави, прокурор реалізує конституційні положення, закріплені у ст. ст. 3, 13 Основного закону України, відповідно до яких, держава зобов'язана забезпечувати захист прав і свобод громадян, а також усіх суб'єктів права власності та господарювання [7, с. 19].

М.Й. Курочка і П.М. Каркач вважають, що згадана функція є принципово новою в нашому законодавстві, оскільки раніше таких обов'язків на прокуратуру не покладалося. Проте зазначають, що прокурор і раніше був представником держави, юридичних осіб і громадян, захищаючи їхні права й інтереси в суді [8, с. 236].

Процесуальне становище прокурора не має значного впливу на організаційний принцип судочинства – здійснення правосуддя відбувається тільки судом. Це виключає можливість наділення прокурора владними повноваженнями в процесі. Він не може давати суду вказівки, визначати поведінку учасників процесу. Цілеспрямований вплив на формування процесуального статусу прокурора в суді мають функціональні принципи судочинства: диспозитивність, змагальність, рівноправність сторін.

Прокурор не приймає рішень у справі, а лише висловлює суду свою пропозицію щодо вирішення спору. Рішення у справі ухвалює суд, який має право погодитись або не погодитись із пропозицією прокурора щодо вирішення спору.

Визначаючи правову природу представництва прокурора в сучасному судочинстві, необхідно брати до уваги і сутність інституту прокуратури як органу, який здійснює функцію охорони закону, державно-правових відносин. У такому сенсі С.С. Бичкова розглядає представництво як процесуальну діяльність особи (представника) в межах наданих їй повноважень, спрямованих на захист суб'єктивних прав, свобод та інтересів іншої особи, яка бере участь у справі, від імені та в інтересах останньої [9, с. 34].

В юридичній літературі зустрічається думка про те, що інститут участі прокурора в судовому процесі в Україні є складником міждисциплінарного інституту представництва [10, с. 77].

Тому поняття представництва прокурором інтересів громадянина в суді можна розглядати як підфункцію представницької функції прокуратури, коли прокурор здійснює процесуальні та досудові дії з метою захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб у реалізації ними права на правничу допомогу, а також прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин. Саме публічно-правові відносини, переважно, між фізичною чи юридичною особою, з одного боку, і суб'єктом владних повноважень, з другого, є предметом представницької діяльності прокурора в суді.

Відповідно до ч. 6 ст. 23 Закону України «Про прокуратуру» [1], можна визначити форми представництва прокуратури в суді, як-от можливість: 1) звертатися до суду з позовом (заявою, поданням); 2) вступати у справу, порушену за позовом (заявою, поданням) іншої особи, на будь-якому етапі судового провадження; 3) ініціювати перегляд судових рішень, зокрема й у справі, порушеній за позовом (заявою, поданням) іншої особи; 4) брати участь у розгляді справи; 5) подавати цивільний позов під час кримінального провадження у випадках і порядку, визначених кримінальним процесуальним законом; 6) брати участь у виконавчому провадженні під час виконання рішень у справі, в

якій прокурором здійснювалося представництво інтересів громадянина або держави в суді; 7) з дозволу суду ознайомлюватися з матеріалами справи в суді та матеріалами виконавчого провадження, робити виписки з них, отримувати безоплатно копії документів, що знаходяться в матеріалах справи чи виконавчого провадження.

Щодо вищезазначених форм, то в юридичній літературі спостерігаються різні підходи до тлумачення такого питання. Наприклад, М.В. Косюта виділяє три таких форми: звернення прокурора до суду з метою захисту порушених прав і законних інтересів громадян і держави; участь прокурора в розгляді справ судами; досудове провадження [11, с. 8–9].

На думку І.Л. Бородіна, своїми діями прокурор зобов'язаний сприяти суду у всебічному, повному й об'єктивному розгляді справи та виконанні ухваленого рішення. Крім того, такий обов'язок сприятиме реалізації принципу незалежності судової влади [12, с. 38].

Отже, метою представництва доцільно вважати захист державних (публічних, загальносуспільних) інтересів, а стосовно громадян – не лише інтересів, а також, передусім, прав і свобод людини та громадянина [13, с. 4].

Беручи участь у судовому розгляді, прокурор повинен бути наділений правом представити суду свої висновки з питань, що виникають у процесі розгляду справи, висловлювати пропозиції щодо результатів розгляду справи, порушувати питання перед відповідною судовою інстанцією про перегляд необґрунтованих, незаконних судових рішень, вимагати в межах своєї компетенції будь-яку справу, рішення по якій набрало чинності, для вжиття заходів щодо її перегляду [14].

Отже, під час розгляду справи про правопорушення прокурор, з одного боку, є представником держави, а з другого – захищає громадян і відстоює публічні інтереси.

Особливе становище прокурора в судочинстві визначається і законодавством закордонних країн. Так, інститут Вищого адміністративного суду Польщі покладає на прокурора обов'язок брати обов'язкову участь у розгляді адміністративно-правових спорів. Прокурор може сам подати в суд заяву про перевірку акта адміністрації, а також бере участь в судовому засіданні для подання висновку у справі [15].

Водночас у розгляді будь-якого правового спору Державною радою Франції обов'язково бере участь представник прокуратури – Державний комісар, який врешті дає загальний висновок. Його думка підлягає обов'язковому опублікуванню [16, с. 101].

На основі вищезазначеного можна дійти висновку, що роль прокурора щодо представництва громадян у судочинстві є досить важливою. Таке представництво є функцією прокуратури, згідно з якою прокурор виконує свої права і обов'язки щодо реалізації громадянами права на правничу допомогу, які регулюються процесуальними нормами.

Ст. 23 Закону України «Про прокуратуру» визначає підстави представництва інтересів громадянина, а саме: неспроможність особи самостійно захистити свої порушені чи оспорювані права або реалізувати процесуальні повноваження через недосягнення повноліття, недієздатність або обмежену дієздатність. Але критерії такої неспроможності не визначено, і тому характеристику й оцінку переліченим у ст. 23 підставам має давати суд у кожному конкретному випадку.

Системний підхід до класифікації представництва вдосконалено М.Й. Штефаном, який поділяє представництво: 1) за підставами виникнення – на законне та договірне; 2) за способами виникнення – на факультативне й обов'язкове; 3) за ознаками осіб, інтереси яких представляють, – на представництво сторін, третіх осіб, заявників, зацікавлених

осіб, органів державної влади, місцевого самоврядування, профспілок, інших організацій, трудових колективів, які захищають інших осіб; 4) за ознакою осіб, які здійснюють представництво, – на представництво, що здійснюється адвокатами, юрисконсультами й іншими працівниками організацій, уповноваженими профспілок та інших громадських організацій, батьками, опікунами, піклувальниками, співучасниками, громадянами, які допущені.

Представництво прокурора в суді є самостійним інститутом цивільного процесуального права [17]. Необхідно зазначити, що проблематика захисту прокурором інтересів громадянина або держави в судочинстві є новою для вітчизняної юридичної науки.

Представляючи в судочинстві інтереси громадянина або держави, прокурор реалізує положення Конституції України (ст. ст. 3, 13), відповідно до яких, держава зобов'язана забезпечувати захист прав і свобод громадян, а також усіх суб'єктів права власності та господарювання.

Приводом для представництва прокурора в суді є звернення до прокуратури фізичних осіб віком до 18 років (або їхніх законних представників), тобто прийняття особою рішення про необхідність її захисту з боку органів прокуратури.

Слушною є думка Р.О. Стефанчука про те, що прокурор представляє інтереси, якщо заінтересована особа не може або для неї вкрай важко захистити свої права (наприклад, заяви в інтересах неповнолітніх, недієздатних, старих, важкохворих громадян); не вживає заходів для захисту свого права, але інтереси інших громадян, державні, суспільні інтереси вимагають такого захисту (наприклад, регресні позови в інтересах державних підприємств). Представництво інтересів громадянина здійснюється також на підставі заподіяння громадянину шкоди внаслідок вчинення кримінального правопорушення чи іншого суспільно небезпечного діяння [18, с. 84–85].

Отже, можна зробити висновок, що за збереження функції представництва інтересів громадянина або держави в суді, закріпленої у ст. 23 Закону України «Про прокуратуру», доцільно одночасно порушувати питання про новий напрям представницької діяльності – представництво інтересів громадянина в забезпеченні його права на правничу допомогу. Така практика наразі існує і законодавчо закріплена в системі судочинства закордонних країн, наприклад, у Польщі, Франції.

Такі напрями представницької діяльності взаємопов'язані та становлять єдину систему захисту інтересів громадянина. А тому діяльність прокурора в реалізації громадянами конституційного права на правничу допомогу є продовженням представницької функції, яка виконувалася прокурором у суді.

Список використаної літератури:

1. Про прокуратуру : Закон України // Відомості Верховної Ради. – 2015. – № 2–3. – Ст. 12 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>
2. Ярош З.В. «Маршаллер та партнери, АФ», адвокат, керуючий партнер [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/uhvaleno-zakon-pro-prokuraturu-komentar-zoyi-yarosh.html>.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України // Офіційний вісник. – 2012. – № 37. – С. 11. – Ст. 1370.
4. Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 р. № 2747–IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – № № 35–37. – Ст. 446.

5. Цивільний процесуальний України : Закон України від 18 березня 2004 р. № 1618–IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 40 (40–42). – Ст. 492.

6. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) : Закон України // Відомості Верховної Ради. – 2016. – № 28. – Ст. 532.

7. Представництво прокурором інтересів громадянина або держави в суді : [підручник] / Ю.Ю. Безмашук, Ю.В. Білоусов, О.В. Головін та ін. ; за заг. ред. С.М. Блажівського, Р.О. Стефанчука. – К., 2014. – 505 с.

8. Курочка М.Й. Прокурорський нагляд в Україні : [підручник] / М.Й. Курочка, П.М. Каркач. – Луганськ : РРВ Луган. акад. внут. справ ім.10-річчя України МВС України, 2004. – С. 236.

9. Бичкова С.С. Цивільне процесуальне право України : [навч. посібник] / С.С. Бичкова. – К. : Атіка, 2006. – 384 с.

10. Горкава В.В. Право на захист у провадженні у справах про адміністративні правопорушення / В.В. Горкава. – Ірпінь : Б. в., 2015. – 166 с.

11. Косюта М.В. Способи правового регулювання представницької функції прокуратури України / М.В. Косюта // Вісник прокуратури. – 2007. – № 4 (70). – С. 8–13.

12. Бородін І.Л. Адміністративно-правові способи захисту прав та свобод людини і громадянина : дис. ... д. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / І.Л. Бородін ; Харківський національний університет внутрішніх справ. – Харків, 2003. – 403 с.

13. Руденко М.В. Представництво прокурора в адміністративному судочинстві / М.В. Руденко // Юридичний вісник України. – 2007. – № 14. – С. 4.

14. Про деякі питання участі прокурора у розгляді справ, підвідомчих господарським судам : постанова Пленуму Вищого господарського суду України від 23 березня 2012 р. № 7 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/v0007600-12>

15. Ustawa z dnia 15 maja 1995 r. o Naczelnum Sadzie Administracyjnym. – Art 35.

16. Ordonnance № 45 – 1708 du 31 juillet 1945 sur le Conseil d'Etat, article 67 // Code administratif 23-eed. – Paris, 1994.

17. Прокурорське представництво в цивільному процесі 25 жовтня 2014 р. Судово-правова реформа, що розпочалась у 90-ті рр. минулого сторіччя [Електронний ресурс]. – Режим доступу : yuricom.com/ua/yuridichniy.../overview/?id

18. Стефанчук М.М. Особливості участі органу виконавчої влади у справах, що розглядаються за скороченим провадженням / М.М. Стефанчук // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2011. – № 6 (9). – С. 84–89.

ДОВІДКА ПРО АВТОРА

Шаповал Валерій Дмитрович – кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри теорії, історії держави та права факультету права, гуманітарних і соціальних наук Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Shapoval Valerii Dmytrovych – Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor, Head of Department of Theory, History of State and Law, Faculty of Law, Humanity and Social Sciences, Kremenchuk Mykhailo Ostrohradskyi National University

v.d.shapoval@gmail.com